

мѣсти пушката си. Случайно отъ ранеца му падна кѣсче хлѣбъ и се затъркаля къмъ главата на японеца.

Сега тѣ се гледаха вече дружелюбно, но все попоглеждаха къмъ пушките си. Японецътъ протегна ръка, сочейки на хлѣба и на корема си, види се, искаше да обясни, че е гладенъ, и махайки глава, като че ли искаше да каже: „може ли а, може?“

— Колкото искашъ—да ти е сладко, японче!—му отговори веднага ранениятъ русинъ, забравилъ, че японецътъ не ще го разбере; наново извади изъ ранеца си другъ по голѣмъ кѣсъ и като го набучи на върха на щика, усмихнатъ го подаде на съсѣда си. Желтиятъ войникъ съ радостъ заклати още повече глава, лицето му просвѣтна и, сграбчилъ хлѣба, настървено започна да яде.

Русинътъ го гледаше съ простодушно любопитство, зарадванъ, че неговия хлѣбъ тѣй се хареса на японеца. Подаде му още единъ кѣсъ. Японецътъ бързо погледна из първомъ на войника, послѣ на хлѣба и бръчки заиграха по лицето му; чернитѣ му очи заблѣстяха и звънливо се разсмѣ.

Като взе кѣсчето хлѣбъ, той извади отъ ранеца си шише съ ракия, пийна нѣколко глътки, и забравилъ всѣкаква опасностъ, стана и, подскачайки на ржѣ и крака, отиде при съсѣда си и поднесе до устнитѣ му шишето. Русинътъ съ удоволствие сръбна нѣколко глътки, а японецътъ зарадванъ, тихо извика едничката дума, що знаеше на руски:

— Ур-а!